

XXVI международен фестивал „Мартенски музикални дни"

По пътя на майсторството

Публикуваните в програмите на концерта отзиви за Камерния оркестър към Московската консерватория „П. И. Чайковски", събирани гриж ливо от поредицата задгранични гастроли на състава, звучат с универсалния „глас" на професионалната критика . . . Още след първите тактове на Третия Бранденбургски концерт от Бах беше ясно, че тук става дума за оркестър с богат потенциал, с множество музикални идеи, някои от тях все още в развитие, нещо, което е напълно естествено за един младежки ансамбъл. Без да е от класата на най-реномираните съвет ски камерни ансамбли с та ка добре известната на фестивалната публика в Русе педантична безупречност, съста вът има своя физиономия, собствени художествени задачи, които защитава с убеденост, с пристрастие. Нищо, че някъде срочностите не дости гат, а желанията изпреварват възможното. За сметка на това пък бяха постигнати истински мигове на откровение — особени състояния, в които оркестърът търсеше вдъх новено красотата на звука, ар тистичния жест. Оценихме ги, Дори и в случаите, когато всич ко това се подсилваше дотол кова, че би могло сякаш да обиделяваж прецизността на някои нюанси.

Пишейки тези редове, в съ щото време осъзнавам, че в случая трябва да се подходи по друг начин към обзора на концертите, че и критери ите трябва да съответстват на характера на състава. И съдейки по думите на негови ръководител н. а. на РСФСР Генадий Черкасов, раз бирам, че в своята художе ствена практика този оркестър има по-особени задачи. Наме рения са други и в повече то от случаите имат учебно-професионални функции. Вероятно по тази причина и някои от произведенията бяха представени частично — Ада жио и Финал из Концерт за струнен оркестър от естонския композитор Ряетс и четири части от Камерната сюита на Шчедрин.

Да си призная, очаквахме тези два концерта със стара та, с години създавана нагла са към изкуството на съвет ските камерни състави — по правило винаги респектиращи с изкусния си артистизъм и професионално майсторство. Сега разбирам, че не е ред но да търсим тази висота и от един учебен оркестър на консерватория (което от дру га страна не му пречи да над вишава по качества „колега та" си от Софийската консер ватория), където стабилите тът на ансамбъла е в пряка зависимост от възможностите на ежегодно постъпващите в оркестъра студенти инстру менталисти. Ето едно важно за случая обстоятелство, кое то ни кара да видим по друг начин двата отминали концер та на камерния оркестър при Московската консерватория, без да търсим абсолютни из мерения.

Несъмнено това е един ор кестър, който все още върви към своята инструментална зре лост. И все пак заслужава уважение амбицията на младите изпълнители да се заемат с тази тежка за всеки ка мерен състав програма, която изисква и опитност, и по-ши рок формат. Бих отнесла по следното най-вече към Камер ната симфония на Шостакович и централните произведения в двете програми — Серена дите за струнен оркестър от Дворжак и Чайковски. Но има ше, както споменах в начало то, и моменти на артистично извисяване, на дълбоко поетическо вдъхновение, когато оркестърът свиреше, обхва нат от единен порив. Ето та кива епизоди като някои от миниатюрните пиески на Двор жаковата „Серенада", или трите великолепни камерно-лирически „етюда" на П. Вла дигеров, сякаш „разтвориха" уменията на ансамбъла в де ликатно очертания детайл, елегантната фразировка или изискваната линия на мелоди ческата реч. И тук привличаше по-скоро интересът към отделния оркестров нюанс, отколкото строгата интонацион на и ритмическа дисциплина. А що се отнася до последно то, това са качества — всеки му е известно, — които се постигат най-трудно, особено ако съставът се променя постоянно. Ето защо съм склонна, с известни уговорки, разбира се, да отнеса тези два концерта в поредицата младежки изяви в рамките на фестивала. В подобно обкръ жение, струва ми се, младите съветски музиканти биха се чувствали най-добре.

Извън това любопитно бе ше да чуем и двама инстру менталисти от състава на ор кестъра като солисти на двой ния цигулков концерт от Бах — Сергей Корольов и Ан дрей Никитин, заместили в последния момент обявените в програмата солисти. Удиви телно самообладание за по добен риск. Солистичният ду ет Корольов—Никитин бе на пълно равностоен във всяко отношение — щрихова атака, интонация, изразителност . . .

Като цяло и двата концер та предизвикаха възторжена та реакция на публиката, до ведоха до изпълнение на „бис", до радостно изживя ване на празника. За това не ка пожелаем нови успехи на младите съветски музиканти по пътя на майсторството.

Ивелина НЕДЕЛЧЕВА